

TRUYỆN HỌC-SINH "ĐỜI MỚI"

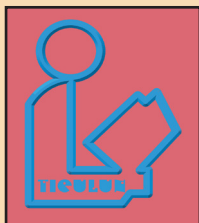

CON RUỒI CÁNH GẤM

PHẠM CAO-CỦNG

CON RUỒI CÁNH GẤM

PHẠM-CAO CỬNG

Dũng gắng nức nở thêm lên tiếng nữa. Rồi, mặt vẫn úp chặt trên gối Dũng yên lặng nghe ngóng. Qua tiếng mưa rào man hạt, Dũng nhận được rõ ràng tiếng anh xe cài chiếc áo toi cánh gà sột soạt, rồi tiếng cậu mắng :

- Trời mưa như trút nước thế này, sao mày không chịu khó mở hòm lấy cái áo toi mà hoạc ? Nước mưa ngấm vào người, lại ốm cho mà xem. Chỉ được cái lười !

Tiếng anh xe nói lấp liếm cho xong chuyện :

- Dạ thưa cậu được a.

Và tiếng chiếc tay xe nhắc lên... tiếng chân người chạy... Cuối cùng, chỉ còn tiếng những hạt nước mưa long bong rơi từ trên mái phân xuống rãnh.

Dũng đợi một lát nữa cho thực cẩn thận, rồi mới khe khẽ nghiêng đầu nhìn : trong buồng, chỉ còn một mình vú già đương cất dọn bát đĩa ở bàn ăn.

Dũng khe khẽ hỏi :

- Cậu đi rồi à, hử vú ?

Vú già vẫn cầm củi lau bàn, gật đầu :

- Cậu đi rồi !

5 | Con Ruồi Cánh Gấm

Và đã lau xong, vú bắt đầu xếp tất cả những bát cháo, đĩa xôi vào mâm cho gọn, rồi nhắc mâm lên, toan bung xuống bếp. Dững vội vàng ngồi nhòm dậy, gọi giật lại :

- Vú già !

- Anh bảo gì ?

Dững hơi ngượng nghịu, chỉ tay, bảo :

- Vú hãy để đây, tôi ăn đã.

Vú già liếc nhìn Dững, rồi lại ngoan ngoãn đặt mâm xuống bàn và hỏi :

- Tôi lại tưởng anh không ăn. Sao lúc này cậu ép mãi, anh cũng nhất định không ăn ?

Dững không biết trả lời thế nào, chỉ bảo :

- Vú hãy vào lấy cho tôi chiếc khăn mặt đã.

Vú nhìn thấy mặt Dững hãy còn ướt chan hòa nước mắt, mỉm cười :

- Để tôi pha cho anh chậu nước nóng rửa mặt, chứ lau không thì... hết nước mắt sao được !

Dững gật đầu, cười :

- Ủ, vú lấy nhanh lên, lòi đói lắm rồi !

Và cũng chẳng đợi rửa mặt nữa, Dũng nhảy ba bước đến bàn ăn, ngồi gọn cả hai chân lên ghế, rồi cầm đũa, gấp xôi ăn... Xôi dừa vú già thổi khéo quá, hạt gạo nở tròn bóng, và vừa nước, dẻo mềm... Những hạt vừng trắng nõn mới béo ngậy làm sao, những sợi dừa nạo nhỏ như sợi cước thực vừa ngọt vừa bùi...

Vậy mà đĩa xôi ngon lành nóng dẻo như thế, lúc này, cậu hết lời nói ép mà Dũng nhất định không cầm đũa, gấp ăn một miếng.

Câu chuyện có gì đâu !

Theo lệ thường, mỗi buổi sáng trước khi đi làm, cậu vẫn ăn quà sáng bằng cháo đậu nhà nấu và bánh cuốn mua của bà Hai Lạc ở góc vườn hoa. Tuy chẳng phải đi đâu cả và mãi chín rưỡi cô giáo mới đến, Dũng vẫn ăn quà sáng, giống như cậu phải đi làm từ 7 giờ rưỡi cho đến 11 giờ rưỡi mới về.

Những sáng hôm ấy, trời mưa to quá, mỗi trận gió thổi là nước lại ào xuống mái nhà, xuống sân gạch, như người cầm chậu thau mà hắt mạnh vậy.

Quen tính chăm chỉ, cậu dậy từ năm giờ rưỡi. Vú già lúc này cũng đã dậy rồi đương pha nước sôi vào ấm

7 | Con Ruồi Cánh Gấm

tích.

Cậu hỏi :

Thằng xe dây chưa ?

Vú già thưa :

- Thưa cậu đã anh ấy đang sắt quần áo.

Và vú tiếp luôn :

- Mời cậu đi ra rửa mặt, con đã pha nước rồi.

Cậu gật đầu, cầm cốc, lấy bàn chải đánh răng, vừa súc miệng vừa nhìn trời... Một lát, cậu bảo :

- Có lẽ bảo rót ở đâu về, vú ạ.

Vú già cũng nhìn những lớp nước mưa hắt vào gần tới bộ ghế sa lông, gật đầu :

- Vâng, thưa cậu, có lẽ bảo thực, con đã thấy gió xoay hai chiều rồi...

Cậu ngẫm nghĩ, gật gù :

- Bão bây giờ thì lúa lại hỏng hết, nhà quê bị đói to !

Và nghĩ ngay đến bữa quà sáng lát nữa, cậu hỏi :

- Cháo, vú nấu rồi chứ ?

- Thừa cậu, đã, có lẽ rừ rồi, để con vào xem.

Cậu giữ lại, bảo :

- Tôi có đi đâu sớm mà vội. Vả lại hôm nay mưa to, có đến sở muộn dăm ba phút cũng chẳng sao...

Vú lộ vẻ lo lắng :

- Mưa to thế này thì không khéo bà Hai không ra hàng tráng bánh cuốn đâu, cậu ạ.

Cậu gật đầu :

- Chắc thế. Vả lại, dù bà ấy có ra làm hàng, vú cũng chẳng cần phải đi mua hôm nay, vì mưa bão thế kia, bị ướt lại ốm thì khôn !

Nhưng vú già có vẻ nghĩ ngợi :

- Không có bánh cuốn, con sợ anh Dũng không bằng lòng, lại hờn dỗi chẳng ?

Cậu sẽ nhún vai :

- Kệ nó, không ăn thì thôi ! Chiều quá, chỉ được cái hư thân mất nét...

9 | Con Ruồi Cánh Gấm

Bống vú già sức nhớ, vui-vẻ nói :

- À, thôi được rồi, cậu ạ ! Nhà còn sẵn gạo nếp, vừng, lại cả dừa nữa, vậy để con thổi một ít xôi dừa. Anh Dũng vốn cũng thích xôi dừa lắm !

Và không đợi cậu bảo sao, vú lập tức nhanh nhẹn xuống bếp, vo gạo và rửa chõ...

Cậu nhìn theo người đầy tớ trung thành. Người vú già này nguyên ở với cậu làm vú sữa, từ khi mẹ mới sinh Dng.

Gia đình cậu mẹ Phán Thái hồi ấy, ai mà không cho là hoàn toàn hạnh phúc. Cậu mới lấy mẹ chưa được hai năm thì mẹ có mang, và sinh ra một đứa con trai kháu khỉnh, xinh xắn khỏe mạnh, đặt tên là thằng Dũng.

Nếu mẹ là một người đàn bà hoàn toàn xứng đáng cái tên mẹ hiền, vợ đảm thì cậu cũng không có gì đáng nên chê trách cả. Ngày hai buổi, cậu đi làm về rất đúng giờ và chỉ biết hú hí với con làm vui.

Nhưng bỗng nhiên một hôm, mẹ đi về nhà quê ăn giỗ, rồi bị cảm và thành ốm nặng một cách dễ dàng. Cậu hết sức thuốc thang chạy chữa, nhưng vô ích. Và một buổi sáng mùa hè, mẹ nhắm mắt, xuôi tay, để lại cho cậu đứa trẻ thơ mới hơn ba tuổi.

Ông Phán Thái không hề nghĩ gì đến việc tục-huyền. Có một của con trai kháu khỉnh, khỏe mạnh như Dũng đời ông thế là đầy đủ rồi.

Ông vẫn ngày ngày đi làm hai buổi chỉ khác một điều, ở nhà, ông phải bận rộn hơn lên. Đó là vì ngoài bốn phận một người cha, ông còn kiêm nhiệm vụ một người mẹ, tuy có vụng về, nhưng tận tâm đến cùng cực.

Tuy nhiên, gánh nặng của ông cũng đã giảm được đôi phần, vì ông còn có người vú già sau khi hết sữa cho Dũng bú, vẫn vui lòng ở với ông và nuôi Dũng, vì người đàn bà này đã có lòng yêu mến Dũng như chính con mình đẻ ra thật.

Như vậy thì chính ông Phán Thái còn yêu quý Dũng đến như thế nào ?

Nhưng nuôi nấng một đứa con, có phải là chỉ yêu quý, chiều chuộng nó hết sức mà đủ được đâu. Nhiều khi chính chỉ vì yêu chiều trẻ quá mà trẻ thành hư, hơi động một tí thì hờn thì dỗi.

Và những buổi sáng như hôm nay, Ông Phán Thái mới thấy rõ ràng cái hay triết học trong mấy câu phương ngôn thường nói về cách dạy con : «Yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi»; «Bé chẳng vin, cả gãy ngành».

11 | Con Ruồi Cánh Gấm

Ông thấy hơi buồn chán, khi Dũng trở dậy thấy quà sáng hôm nay chỉ có cháo và xôi dừa chứ không có bánh cuốn nóng của bà Hai Lác như mọi khi, sụu ngay mặt xuống và vát mạnh đôi đũa xoài ra giường nằm.

Ông Phán dỗ ngọt con :

- Xôi dừa ngon lắm, con ạ, ngon hơn bánh cuốn nhiều!

Dũng phụng phịu, lắc đầu :

- Không, con ăn bánh cuốn cơ !

Ông Phán lắc đầu :

- Nhưng bánh cuốn, hôm nay trời mưa, bà Hai không tráng. Con ăn tạm xôi một hôm vậy.

Dũng vẫn ngồi im :

- Thế cậu bảo vú già đi mua bánh cuốn ở hàng khác cho con vậy.

Cậu nhìn trời, thấy vẫn mưa to, lắc đầu :

- Trời mưa như trút nước thế này thì mua bánh cuốn ở đâu được. Và lại, con cũng nên nghĩ thương vú ấy phải đi bây giờ thì mưa ướt hết. Nhỡ vú ấy ốm thì sao ?

Dũng bướng bỉnh một cách vô lý như những đứa trẻ thường được nuông chiều :

- Không, con ăn bánh cuốn cơ !

Cậu đã hơi nhúu cặp mắt lại, nhưng còn cố ngọt ngào:

- Thì con hãy thử ăn xôi một hôm xem. Cậu ăn rồi, thấy ngon hơn bánh cuốn nhiều.

Cậu nói mặc cậu, Dũng vẫn nằm nguyên trên giường, nhắc lại câu nói lúc này :

- Con ăn bánh cuốn cơ !

Và câu này, khi được nhắc lại lần thứ ba thì đã nhỏ đi và khác giọng, tới lần thứ tư thì đã hoàn toàn pha với tiếng khóc, rề rề...

Cậu có lấy giọng nghiêm, nhưng tiếng quát không thực rắn rỏi :

- Dậy mà ăn ngay đi, Dũng ! Cậu bảo, nghe !

Nhưng Dũng vẫn không nghe như thường và trái hẳn, lại khóc to thành tiếng

Cậu chép miệng, lắc đầu, và khi ngoảnh nhìn đồng hồ thấy đã sắp đến giờ đi làm cậu đành ngồi ăn một

13 | Con Ruồi Cánh Gấm

mình, để mặc cho Dũng nằm ti-tỉ khóc... Dũng khóc như những đứa trẻ làm nũng khóc, nghĩa là chỉ thích khóc được thật lâu và như vậy, tất chúng sẽ được «đền» nhiều...

Dũng yên trí rằng thế nào trước khi cậu ra xe, cũng đến mình, dỗ ngọt mấy câu và gửi cho Dũng một hào ăn kẹo... Nhưng lần này không biết có phải cậu thấy muộn giờ rồi hay sao, mà vội vã gọi anh xe đi ngay, không lại về về Dũng, mà cũng không cho hào hay xu gì hết.

Vú già lúc này đã pha nước bung lên, thấy Dũng đương ăn uống nhồm nhoàm thì cười mà nói :

- Kia, anh không rửa mặt mũi rồi hãy ăn quà à ?

Dũng lắc đầu, lúng búng đầy mồm xôi, trả lời :

- Thôi, để tôi ăn rồi rửa mặt cả một thể.

Ngay lúc này thì cô giáo vào. Dũng vui vẻ chào :

- Lạy chị ạ. Mời chị xơi quà !

Cô giáo lắc đầu :

- Em cứ ăn đi, chị ăn ở nhà rồi.

Vú già liếc nhìn đồng hồ hỏi :

- Cô hôm nay đến sớm non một giờ ?

Cô giáo gật đầu :

- Hôm nay trời mưa, tôi tiện có xe thì gọi đi ngay, vì sợ rằng rồi nhớ không có xe thì lại đến trễ.

Và liếc nhìn Dũng, thấy cặp mắt còn bớt lệ, cô giáo hỏi :

- Em khóc đấy à ? Làm sao mà khóc ? Chắc bị cậu mắng hử ?

Vú già nhanh nhẩu, không để cho Dũng nói, lập tức kể ngay cho cô giáo nghe câu chuyện Dũng làm nũng, nhất định đổi không ăn xôi dừa như thế nào, và tiếp :

- Cô nghĩ mà xem, có phải là chính anh ấy «bắt nạt» cậu không ? Cậu đi rồi là anh ấy nhồm dầy ăn luôn, gần hết cả đĩa xôi rồi, còn gì nữa.

Dũng thẹn thùng, mân mê chiếc đĩa. Cô giáo nhìn thẳng bé, có vẻ nghĩ ngợi rất nhiều. Có lẽ cô nghĩ mà thương hại cho chú mình - ông Phán Thái - phải buồn rầu vì đứa con hư. Hằng tên cô giáo - là con gái người anh ruột của ông Phán. Hằng chẳng may bị mồ côi bố từ thuở nhỏ, nên phải sống trong cảnh nghèo túng với

15 | Con Ruồi Cánh Gấm

người mẹ hiền, nhưng luôn luôn đau yếu. Muốn giúp đỡ chị dâu, ông Phan đã giao cho Hằng việc dạy Dũng học vỡ lòng, và tháng tháng, ông đưa cho cháu một số tiền đủ chi dụng trong nhà.

Hằng thở dài...

Vú già lúc này cũng nói tiếp :

- Chỉ tại cậu con nuông anh ấy quá, nên anh ấy làm nũng, chứ nếu cứ như ông Đồ bên hàng xóm này, luôn luôn nọc mậy đưa con ra đánh quần dít lên thì đâu vào đấy ngay !

Hằng gật đầu, rồi mỉm cười hỏi Dũng :

- Thế Dũng làm nũng cậu, không sợ cậu đánh à ?

Dũng lắc đầu, thú thật :

- Không, em biết chắc rằng cậu không bao giờ đánh em cả...

- Tại sao thế, hử em ?

- Vì em biết rằng cậu yêu em lắm.

Hằng lắc đầu ;

- Em đừng quá tin cậy thế mà có khi phải đòn đau nhé!... Để chị kể cho em nghe một chuyện cổ-tích rất hay... Hôm nay chị đến sớm, em nghe kể chuyện xong, bắt đầu học cũng còn vừa kịp chán !

* * *

« ... Ngày xưa, em ạ, đã lâu lắm rồi, hết thầy trẻ con trên mặt đất này đều không hề phải cha mẹ chúng đánh đập bao giờ, chỉ vì có người cha, mẹ nào cũng đều yêu quý con hết sức. Thực vậy, con mình dứt ruột đẻ ra, ai nỡ chốc chốc lại phủ phàng đánh đập.

Có một nhà kia giàu có lắm, mà hai vợ chồng chỉ sinh ra được mỗi một đứa con trai... Thằng bé thông minh, nhanh nhẹn, kháu khỉnh vô cùng, nhưng phải mỗi một nét xấu là nó được nuông chiều, nên thường hay làm nũng và vòi khóc một cách rất vô lý.

Cha nó, cũng như mẹ nó, tuy buồn rầu hết sức, nhưng làm sao được vì chẳng biết làm thế nào cho con mình biết hiểu theo lẽ phải.

Đánh đập để trừng phạt có ư ?

Không. Chúng ta chớ nên quên rằng thời ấy, khắp trong «bàn dân thiên hạ» không hề có ai đánh con bao giờ. Đó là một việc chưa hề xảy ra, nghĩa là một việc

17 | Con Ruồi Cánh Gấm

chưa ông bố, bà mẹ nào làm, và cũng không nghĩ tới nữa.

Vì thế mà thằng bé con «cung» này càng ngày càng quá, đến nỗi bất cứ một điều gì mà nó đòi một lần không được ngay là lập tức kêu khóc rầm rĩ, có khi lại hất đồ mọi thứ, cho đến bao giờ người lớn phải chiều theo đúng như ý nó mới thôi.

Và đến ngày hôm ấy là ngày ba mươi Tết. Tất cả nhà đương rồi rít trang hoàng mọi thứ : kẻ lau dọn bàn thờ, người quấy hồ dán câu đối đỏ, thì bỗng thằng bé con cung kia, kêu thét lên, giậm chân bành bạch, rồi hùng hổ, chẳng nói chẳng rằng, giơ tay hất vỡ ngay ba, bốn chiếc cốc lớn đựng thủy tiên để trên bàn... Thằng bé tức giận như vậy chỉ là vì nó thấy nói sắp đến Tết, bắt phải đưa ngay áo đẹp ra cho nó mặc, mà ai nấy đều vội các công việc khác, không kịp chiều nó, nên nó mới nổi trận đối hờn...

Nghe tiếng cốc vỡ, mẹ nó vội vàng chạy đến, hỏi đầu đuôi câu chuyện, rồi vội vã dỗ dành nó, và lập tức mở hòm, lục lấy quần áo mới ra cho nó mặc. Mặc dầu, thằng bé vẫn hờn... Bây giờ thì nó lại nhất định không chịu mặc nữa, mà chỉ bù lu bù loa khóc cho sưng miệng thôi. Chiếc quần trắng mới tinh, mẹ nó vừa dỡ vừa đặt vào tay nó mà nó chẳng nghĩ ngợi gì hết, thẳng cánh

ném ngay xuống vũng nước bẩn trong sân.

Cha mẹ nó sợ hãi quá, vì chưa hề thấy nó «làm dữ» như vậy bao giờ, phải cố hết sức dỗ dành, chiều chuộng đủ cách, mà thằng bé vẫn nhất định không nín. Nó khóc râm rĩ, làm cho cả nhà đương vui vẻ sửa soạn ăn Tết, đều thành chán nản, buồn rầu... Mẹ nó đã hứa sẽ đền cho nó ba bánh pháo nguyên và cha nó cũng hẹn sẽ mừng tuổi cho nó một đồng bạc mới mà nó cũng vẫn không nín, cứ khóc như thường. Nó khóc không ngớt tiếng, càng khóc dữ dội hơn nữa, khi mẹ nó bảo nó đi ăn cơm... Và nó khóc đều như thế đến khản tiếng, cho đến lúc lên đèn, rồi chỉ im tiếng khóc khi vì mệt quá, ngủ thiếp đi mất.

Bố mẹ nó cùng lo lắng, vì chỉ sợ sáng hôm sau, đầu năm, trở dậy, thằng bé lại nhớ «việc năm cũ» và lại khóc thì thực là rông mất cả năm...

Chính bởi vậy mà lúc ngòi chờ lễ giao thừa, cả hai đều rầu rầu nét mặt... Bỗng ngọn gió xuân thổi mạnh làm lay động bức màn... Tiếng khánh đất treo trên cây nêu leng keng nhẹ nhàng...

Hai vợ chồng chợt như tỉnh như mê, giụi mắt nhìn một người bỗngưng không biết từ đâu hiện ra trước mặt. Đó là một ông già râu tóc bạc phơ, một tay cắp

19 | Con Ruồi Cánh Gấm

mấy cuốn sách dày, một tay cầm chiếc quạt lông, dáng điệu thần tiên, thanh-tú.

Ông già gật đầu đáp lễ hai vợ chồng, rồi cất một giọng nghe nhẹ như gió thoảng và trong như suối reo, bảo rằng :

- Ta chính là ông Thần Năm Cũ. Trước khi trở về Thiên đình phục chỉ, ta thấy vợ chồng nhà ngươi vốn là người phúc đức nên rất mến, muốn giúp cho một cái ơn... Vậy vợ chồng nhà ngươi hiện đương cầu ước điều gì, cứ nói, ta sẽ nghĩ cách giúp cho...

Người vợ nghe nói, mừng rỡ quá, liếc nhìn chồng. Người chồng chừng đoán ra ý vợ, gật đầu và chấp tay thưa với ông thần rằng :

- Bẩm ngài, vợ chồng chúng con nhờ trời cho cũng có bát ăn, bát để, lại hàng ngày khỏe mạnh làm ăn, nên không dám cầu xin điều gì về tiền của cả. Duy có một điều, vợ chồng con có một đứa con trai, vì được nuông chiều quá, nên càng ngày càng thêm hư đốn, vợ chồng con không biết làm thế nào để răn dạy nó được. Vậy cúi xin ngài hãy ban phúc chỉ bảo cho chúng con biết cách uốn nắn nó nên người thì chúng con ngàn đời cũng không dám quên ơn...

Ông thần mỉm cười, vuốt chòm râu bạc, gật gù, giây lát mới bảo hai vợ chồng rằng :

- Các người cầu xin điều đó, ta có thể giúp được lắm, vậy ngay bây giờ các người hãy kiếm đưa ra đây một hạt đậu đen, hai hạt vừng và hai mụn gấm nhỏ, ta sẽ có cách...

Hai vợ chồng vui vẻ vâng dạ, và chia nhau đi lấy các thứ, không khó khăn gì hết. Vì trong ngày Tết, nhà ai mà chẳng có đậu, có vừng... Còn những mụn gấm thì lại càng sẵn nữa, vì lễ Tết năm ấy, mùa màng bội thu, cả nhà đều may mỗi người một chiếc áo gấm hoa vàng, hoa bạc, thất thể hàng Tàu.

Ông thần bảo hai vợ chồng bỏ tất cả bằng ấy thứ lên trên một chiếc đĩa sứ, rồi lấy bát mà đập kín lại. Rồi niệm chú, cầm nén hươngthur-phù, cuối cùng thì hô ba lần câu «Cấp cấp như luật linh !» bằng một giọng rất là oai vệ.

Hai vợ chồng chăm-chú nhìn theo hành động của ông Thần, trong lòng bán tín bán nghi, chưa hiểu sao cả thì ông thần đã chỉ chiếc đĩa mà bảo rằng :

- Bây giờ, các người hãy đặt chiếc đĩa này lên trên bàn thờ... Và từ sáng sớm mai trở đi, các người có thể

21 | Con Ruồi Cánh Gấm

mở đĩa ra xem... Các người sẽ được thấy một con vật nhỏ bé, xinh xắn, nhưng tinh ranh hết sức... Các người hãy hết sức chú ý đến nó, vì đó chính là con «tinh» làm cho những đứa trẻ được nuông chiều hay thành hư hỏng.

Các người hãy để ý và bất cứ lúc nào thấy nó, cũng phải dùng tay hay roi, nhằm đánh nó chết, hay ít nhất cũng đuổi được nó ra khỏi nhà... Con trai các người sẽ chắc chắn nhờ đó mà thành ra ngoan ngoãn...

Ông thần đã phát chiếc quạt lông mà biến đi rồi, hai vợ chồng vẫn mơ mơ mòng mòng, cho đến sáng sớm hôm sau !!!

Sáng sớm hôm sau là ngày mùng một tung bùng của năm mới. Những tràng pháo nổ ròn, những chiếc pháo cối, pháo lệnh kêu vang như tiếng súng làm cho hai vợ chồng cùng thức piắc. Và cả hai cùng nhìn nhau, ngỡ-ngác, cuối cùng thì lằm bằm :

- Lạ thực, lạ thực !

Ngờ rằng mình mơ hoảng, cả hai đều liếc mắt nhìn lên bàn thờ thì quả nhiên vẫn còn chiếc đĩa, trên úp chiếc bát mà cả hai còn nhớ đêm qua đã theo lời ông thần, kính cẩn để lên đó.

Ngay lúc này, thằng bé con trai cũng vừa tỉnh dậy. Sực nhớ đến cuộc hôn dỗi đêm qua, nó đập tung màn, hất chiếc chăn rơi xuống đất, rồi kêu gào chửi rủa, không từ một ai hết. Bố-mẹ nó nghe tiếng, nhìn nhau mà thở dài, vì ngày mồng một đầu năm đã có chuyện như vậy thì suốt năm còn mong sao có sự tốt lành được nữa.

Nhưng hai người sực nhớ đến lời thần chỉ bảo. Vợ liếc nhìn chồng, rồi khe khẽ hỏi :

- Nhà ơi ! Hay là chúng ta thử mở bát xem con Tinh đã hiện nguyên hình chưa ?

Người chồng nghi ngờ, ngần ngại giây lát, rồi gật đầu, bảo vợ :

- Đẳng nào thì chúng ta cũng phải mở ra xem một lần... Nhưng không hiểu tại đâu mà tôi cứ thấy lo lo thế nào ấy...

Nhớ lại lời thần dặn phải tìm cách đánh đuổi con Tinh, người chồng cẩn thận bảo vợ :

- Mình hãy vào trong bếp lấy cho tôi chiếc roi ra đây... Mình phải cho tinh mắt nhẽ, hễ thấy con Tinh thì là vụt ngay mới được. May mà đúng lời thần chỉ bảo, chúng ta trừ được con Tinh, con trai chúng ta trở thành ngoan-ngoãn, thì thực là phúc lớn cho chúng mình vậy.

23 | Con Ruồi Cánh Gấm

Người vợ theo lời, vào trong nhà lấy roi ra, cầm lăm lăm trên tay. Người chồng lưỡng lự, se sẽ cầm nhắc chiếc bát ra...

Thoảng vụt một cái, cả hai vợ chồng đều trông thấy một con vật nhỏ súu bay bỗng đậu lên trên tường, nhanh quá, làm cho người vợ tuy cầm sẵn roi ở tay mà cũng không kịp vụt nữa.

Và cả hai người cùng nhìn lên tường. Lúc này, họ mới nhận biết được con tinh mà ông thần báo mộng đêm qua, chỉ là một con ruồi. Nhưng con ruồi này chẳng hề giống những con ruồi thường khác.

Mình nó to gấp đôi và đen láy, tròn trặn, giống như hạt đỗ đen. Cặp mắt nhỏ tí, nhưng tinh ranh biết bao, có lẽ đó chính là hai hạt vừng mà ông thần đã biến phép ra vậy.

Hai cánh con ruồi mới thực lạ, trông xanh biếc, nổi hoa thất thểu, như có một bàn tay vô cùng khéo léo đã thêu lên đó những đường chỉ thần kỳ...

Con ruồi cánh gấm này lơ lảo nhìn hai vợ chồng rồi sẽ co hai bàn chân nhỏ súu, g'ai gãi vào chiếc bụng tròn như muốn bảo :

- Nào, có giỏi đánh trúng ta đi !...

Ngoài nhà, thằng con nuông vẫn kêu gào, hờn khóc. Hai vợ chồng cũng muốn thí-nghiệm xem lời thần dạy bảo có linh ứng hay không. Người vợ ra hiệu cho chồng hãy liệu đón đường còn mình thì lăm lăm cầm trong tay chiếc roi đến bên cạnh tường.

Con ruồi cánh gấm vẫn đứng yên, đảo lia-lịa cặp mắt tí hon, đen nhánh. Người vợ chắc bụng phen này thế nào con Tinh cũng phải chết nên bất thành lình bỗng giơ cao tay, vụt xuống một roi rất mạnh.

Nhưng con vật tuy bé nhỏ mà khôn ngoan hết sức, trong chớp mắt đã bay vụt ngay ra phía nhà ngoài. Người vợ vừa kêu bảo người chồng :

- Nhà chạy ra trước đón đường nó cho tôi.

Vừa nói, người vợ vội vác roi chạy theo sau... Con ruồi cánh gấm lúc này vẫn là là trước mặt người vợ, không xa là mấy. Rồi đột nhiên, nó bỗng đậu ngay vào trên chỗ lông đưa con nuông...

Người vợ, trong lúc vội vàng và giận dữ, chẳng nghĩ ngợi gì hết, lập tức thẳng tay nhằm trúng con ruồi cánh gấm mà vụt xuống một roi... Khốn thay, một lần nữa, con ruồi tinh quái lại tránh kịp, bay vút đi, làm cho chiếc roi kia lại... vụt trúng ngay lông thẳng bé con

25 | Con Ruồi Cánh Gấm

nuông. Đương giậm chân gào khóc, đột nhiên bị một roi quất đít, nó ngạc nhiên trố mắt nhìn. Sự lạ lùng bất ngờ quá, làm cho nó không nghĩ đến sự đau đớn vào da thịt, chỉ ngẩn người ra mà nhìn người mẹ xưa nay vẫn nuông chiều nó đến thành ra e sợ.

Ngay lúc ấy, người cha cũng vừa tới. Con ruồi quái ác, sau một lúc vo-ve, lại đậu ngay lên má thẳng bé. Người cha mừng rỡ quá, vì tin chắc lần này đứng gần như vậy, chắc chắn thế nào cũng đánh trúng nó, nên hăm hờ giơ thẳng cánh tay, đập mạnh bàn tay vào má thẳng bé.

Lần này cũng như lần trước, con ruồi cánh gấm lại tránh kịp và đậu qua má bên phải thẳng bé. Đương lúc nóng nảy và hăm hờ, người cha chẳng nghĩ gì đến đứa con nuông bông dung bị một cái tát cháy da, lại giơ luôn bàn tay kia, đánh một chiếc rất mạnh vào má thẳng bé, chỗ con ruồi đậu.

Và lần này nữa, con ruồi lại bay đi, làm cho thẳng bé con nuông chưa kịp xoa má bên này đã nhận được thêm một chiếc tát nữa ở má bên kia.

Nó không ngờ rằng bông nhiên lại bị cha mẹ trừng phạt như vậy, nên khóc thét lên và ngồi xếp ngay xuống đất, đập chân bành bạch, định ăn vạ.

Nhưng lúc này, bố mẹ nó nghĩ đến cách trừ diệt con ruồi quái ác hơn là chú ý đến tiếng kêu khóc của đứa con trai. Và cả hai đều ồ ạt đuổi theo con ruồi cánh gấm.

Thực là một sự kỳ lạ : con ruồi không bay đâu hết, chỉ quanh quẩn bên cạnh đứa trẻ hư, để rồi khi đậu trên lưng, khi đậu vào đùi, khi bò trên má, mà cứ mỗi một lần đánh hụt, người cha hoặc người mẹ lại cho đứa con đương vùi khóc một chiếc tát hay một vết roi khá mạnh.

Thằng bé bị đánh đau quá, sợ hãi cuống quýt, cuối cùng thì đành nín bật, chấp tay lạy và giãi nài, kêu to: Thôi, con chừa rồi, đừng đánh con nữa ! Con đau lắm rồi, con không dám vùi quấy nữa.

Và lạ chưa, ngay lúc thằng bé vừa biết học đòi ngoan ngoãn thì con ruồi cánh gấm bay đi đâu mất. Cha mẹ thằng bé vất roi đứng thờ, hết sức ngạc nhiên khi thấy lần đầu tiên đứa con nuông biết sợ và van lạy. Người cha khôn ngoan lập tức chỉ tay mà dọa thằng bé :

- Nào, mày đã biết sợ thì phải đi vào trong nhà rửa mặt mũi sạch sẽ ngay đi, không có thì chớ trách ta...

Thằng bé cứng đầu cứng cổ lúc này đã thành ra ngoan ngoãn, len lét đi vào nhà trong. Người mẹ nhìn theo con, rồi quay bảo chồng rằng :

27 | Con Ruồi Cánh Gấm

- Lời thần chỉ bảo thực là linh ứng, chúng ta lát nữa phải bày lễ vật bái tạ mới được.

Người chồng thở mạnh, nói rằng :

- Thì tôi cũng chỉ mong có thể. Xin cầu trời dun giủi, đừng cho con rùi quái ác kia trở lại nhà này lần nữa, may ra con chúng ta sẽ thành ngoan ngoãn, biết điều.

Nhưng khôn thay, thằng bé chỉ biết sợ có một vài ngày. Rồi dần dần, chúng nào giữ tật ấy, thằng bé lại hờn dỗi, lại gào khóc... Và cũng tự nhiên chẳng biết từ đâu đến, con ruồi cánh gấm lại bay loanh quanh khắp nhà. Đã thấy phương pháp một lần ứng nghiệm, hai vợ chồng đều hè nhau mà sẵn đánh con Tinh.

Và cũng như lần trước, con ruồi quái ác lại chỉ quanh quẩn đậu vào người thằng bé, rồi sẽ cái cánh bay đi nơi khác lần tránh những roi đòn rất thần tình... Riêng có thằng bé thì chiếc roi nào, cái tát nào cũng trúng vào mình cả. Sức nhớ lại trận đòn mấy hôm trước, nó chẳng dám ra gan nữa, lập tức lại lạy van xin cha mẹ tha tội cho ngay.

Và vài lần lại xảy ra như thế nữa. Lần nào thằng bé cũng kêu khóc, hờn dỗi để cho con ruồi cánh gấm bay tới, để cho cha mẹ thằng bé đánh và để cho rút cục,

thằng bé bị trận đòn đau, van lạy xin chừa.

Sau đó ít ngày, tính nết thằng bé đã dần dần đổi và sau hết, nó đã thành một đứa con ngoan làm cho cha mẹ nó hết sức vui lòng.

Những nhà hàng xóm, rồi hết thầy các nhà trong tỉnh, trong nước, biết chuyện này, đều sắp sẵn những chiếc roi mây rất tốt để đợi đánh con ruồi cánh gấm mỗi khi con mình khóc lóc vòi hòi... Và nhà nào cũng nhận thấy rằng với roi vọt, những đứa bé rất dễ dàng trở nên ngoan ngoãn không như trước kia, cứng đầu cứng cổ, đồ thể nào cũng không nín, bảo thể nào cũng không nghe...»

* * *

Và để kết luận câu chuyện cổ tích này, cô giáo tiếp :

- Em Dũng ạ, em đã nhận thấy chưa ? Hiện nay, em cũng như thằng bé trong chuyện chị vừa kể, em được cậu hết sức nuông chiều, nhưng nếu em hư quá thì thể nào cũng có một ngày kia, cậu em sẽ dùng đến roi vọt mà trừng phạt em, hay là để đánh đuổi con ruồi cánh gấm thì cũng thế...

29 | Con Ruồi Cánh Gấm

Dũng có vẻ suy nghĩ lắm, cúi đầu không nói gì. Nhưng buổi trưa, lúc cậu đi làm về, chẳng biết dẫn đo thể nào, đột nhiên Dũng bỗng chạy đến, ôm lấy gôi cậu, thủ thủ nói rằng :

- Cậu tha tội cho con nhé !

Cậu ngạc nhiên, hỏi lại :

- Con có tội gì ?

- Tội con sáng ngày làm nũng cậu. Cậu tha cho con, đừng đánh con nhé !

Cậu bé Dũng lên, ôm chặt lấy, rồi hôn vào cặp mắt dóm lệ mà bảo rằng :

- Không, cậu cũng tha cho con rồi. Và bao giờ Dũng cũng ngoan ngoãn như bây giờ thì khi nào cậu lại đánh Dũng cơ chứ !